

ČČK | Marcel Junod – Bojovník beze zbraní (120. výročí narození)

14. květen 2024

Marcel Junod (1904-1961): Lékař a delegát Mezinárodního výboru Červeného kříže (MVČK), který plně ztělesňoval ducha organizace.

Práci MVČK v „TELEGRAFICKY“ pravidelně přibližujeme.

Dnes bychom rádi připomněli 120. výročí narození jednoho z nejuznávanějších delegátů této organizace Marcela Junoda.

Při pohledu na dobu, po kterou působil, je právě na jeho práci vidět obrovská škála činností, které Mezinárodní výbor ČČK provádí v době jakékoliv války.

Marcel Junod vystudoval medicínu a působil jako chirurg ve Švýcarsku, Německu a Francii. Následně byl ale

osloven Mezinárodním výborem Červeného kříže, aby se stal jeho delegátem.

Jeho první mise v Etiopii během druhé italsko-habešské války obnášela koordinaci sanitek Červeného kříže, které poskytly společnosti ČČK z Egypta, Finska, Velké Británie, Švédska a dalších zemí. Při pomoci obyvatelstvu docházelo k častým útokům i na sanitky. Mnoho pracovníků ČČK zde bohužel zaplatilo cenu nejvyšší.

Následně byl vedoucím mise MVČK ve Španělsku během občanské války. V té době ještě Ženevské úmluvy nepamatovaly na situace občanských válek (na ty se vztahují až od roku 1949). I přesto se zde ale Junodovi povedlo sjednat mnoho dohod s válčícími stranami a umožnil tak záchranu spousty životů.

Obrovský kus práce jej čekal také během druhé světové války. V roce 1939 byl například prvním delegátem MVČK v Německu a jím okupovaných územích, kde se věnoval především návštěvám válečných zajatců a zprostředkovávání zpráv o jejich osudech. Působil také v Turecku nebo Řecku a organizoval velké humanitární operace Jako vedoucí berlínské mise MVČK také bojoval za dodržování mezinárodního humanitárního práva.

Jeho cesta následně vedla do Japonska, kde v se měl, stejně jako v Německu, věnovat prioritně dodržování Ženevských dohod. Po útoku na Hirošimu se však stal prvním zahraničním lékařem, který zde působil. V Japonsku pomáhal až do roku 1946.

Po válce pracoval pro dětský fond OSN (UNICEF).

V roce 1950 se usadil poblíž Ženevy a věnoval se své původní profesi lékaře. Později se stal profesorem anesteziologie. V Červeném kříži působil až do své smrti v roce 1961 a poslední dva roky svého života zastával dokonce funkci viceprezidenta Mezinárodního výboru Červeného kříže. Své vzpomínky zaznamenal v autobiografii „Bojovník bez zbraní“.

O tom, jaký kus práce je za tímto vzácným a pracovitým člověkem, svědčí i fakt, že v roce 1979 byl na jeho počest v Hirošimském parku míru slavnostně odhalen jemu věnovaný pomník.

Připravil: Daniel Rother